

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3964/2023
15.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против тужене Установе социјалне заштите Геронтолошки центар „Нови Сад“ из Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1834/23 од 05.07.2023. године, у седници већа одржаној 15.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1834/23 од 05.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1834/23 од 05.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1834/23 од 05.07.2023. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 122/22 од 26.04.2023. године у одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву, а којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да исплати тужиљи на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада за период од 01.01.2019. године до 01.02.2022. године, укупан износ од 99.121,00 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе из изреке (став први изреке првостепене пресуде) и да се обавезе тужена да исплати тужиљи на име неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.01.2019. године до 01.02.2022. године, укупан износ од 91.980,11 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе, из изреке (став други изреке првостепене пресуде). Наведеном првостепеном пресудом одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка (став трећи изреке првостепене пресуде) и ослобођена тужиља обавезе плаћања трошкова судских такси (став четврти изреке првостепене пресуде).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију као посебну, због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон, у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права, сагласним са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, имајући у виду да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 31.01.2022. године, а преиначена поднеском од 16.09.2022. године, повећањем постојећег тужбеног захтева, тако да вредност предмета спора на име главног тужбеног захтева укупно износи 191.171,11 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**